

Hei!

Takk for at du lastet ned vår info.

I et ekte demokrati utelater ikke pressen noen fra å slippe til, og uansett deres politiske ståsted, sosial status, etnisk opprinnelse, hudfarge eller nasjonalitet.

**Hvem er vi, hva er vi,
og hva gjør vi?**

**Vi er ikke Aftenposten
Vi er ikke Dagsavisen
Vi er ikke Verdens Gang
Vi er ikke Dagbladet
Vi er ikke NRK
Vi er ikke Klassekampen
Vi er heller ikke TV2.**

**Likevel er vi noen!
Samfunnsmagasinet er nemlig et nettmagasin som er til for alle.**

Bare les videre!

VIL DU OGSÅ VÆRE MED PÅ Å STØTTE DRIFTEN AV SAMFUNNSMAGASINET?

VI ER TIL FOR ENHVER SOM VERDSETTER YTRINGSFRIHETEN,
OG SOM BÅDE TALER OG RESPEKTERER ANDRES MENINGER.

Din støtte til sfm.no, gir oss muligheten til å hjelpe medmennesker.

HER KAN DU LASTE NED GIROBLANKETT. VI TAKKER HJERTELEG FOR ALL HJELP!

STØTTE FRA UTLANDET: BANK: SELJORD SPAREBANK. BIC: SELJNO21. SWIFT: DNBANOKK. IBAN: NO0527112161975. TAKK.

PÅ INTERNETT SIDEN 1.1.1998

ON INTERNET SINCE JANUARY 1. 1998

AM INTERNETT AB 1. JANAU 1998

ANNONSER OM OSS ABOUT US REDAKSJON KONTAKT TJENESTER MENINGER STØTT OSS

Onsdag 9. November 2011

Portalansvarlig: Inter Media Research. Pb. 1118, N-1787 Berg i Østfold. E-post: sfm@sfm.no

Neste oppdatering: Sporadisk.

Berg i Østfold 20.11.2011

Hva er vi særlig opptatt av

Kjære leser!

Vårt nettmagasin er kjent som sfm.no.

- barn og familie
- eldreomsorg
- helse og miljø
- politikk
- likhet for lov og rett for alle
- å få belyst justismord
- å få belyst diskriminering
- å få belyst forskjellsbehandling
- å få belyst maktmisbruk
- å få belyst myndighetsmisbruk
- å få belyst menneskerettsbrudd

Vil du støtte vår drift?

I denne brosjyren har vi tatt med et lite utvalg artikler m.m., og som viser hvordan vi i sfm.no, presenterer og setter søkelys på ulike forhold både i innland og utland.

Vi håper at du finner materiale av interesse, og at du etter å ha lest vår brosjyre, er interessert i å støtte vår drift med kun kr. 300,- pr. år. I så fall finner du en blankett på siste side som du og dere kan benytte.

Vi har vært på Internett fra 1.1.1998, og er frilansjournalister og skribenter fra Norge, Sverige og Danmark og Tyskland, som jobber fritt og uavhengig av hverandre.

Sfm.no er vår felles nettportal. Vi er et tverrpolitisk fritt, og helt partiuavhengig nettmagasin for allmenn journalistikk.

På slutten året, trekker vi ut en fin premie blant alle dem som har bidratt med støtte.

Vi takker hjertelig for all støtte, stor eller liten.

Hva er vår primær oppgave

Det er å være et fritt og uavhengig talerør for den vanlige mann og kvinne på gata, og gi dem anledning til fritt, å få slippe til med meninger om forhold de måtte være opptatt av, både innenlands og utenlands.

Beste hilsen fra alle oss på www.sfm.no.

EKSEMPELSAK: SAKKYNDIGE / DOMSTOLER

De sakkyndiges misbruk av rettssystemet

Kunnskapsmangel eller maktarroganse?

Av Rune Fardal – Psykologistudent UIB

Stadig kommer det beskrivelser av saker der det synes vanskelig for sakkyndige psykologer å se at også de kan ta feil i sine vurderinger og påstander når de utreder saker for retten. Det kommer til syne en manglende evne til å innse at virkeligheten ikke alltid er slik man selv påstår den er.

Evnen til å være forutinntatt synes i mange tilfeller å styre rapportenes konklusjoner. Dermed forsvinner den objektive sannhet og vi sitter igjen med den sakkyndiges egen private subjektive holdning og mening i en sak. En mening ingen er interessert i å høre.

De sakkyndiges selvforsvar

Ekstra vanskelig blir det når kritikken kommer fra folk som pr. definisjon tilsynelatende er på et lavere kunnskapsnivå enn psykologene! I stadig flere saker ser vi hvordan de sakkyndige for å beskytte seg selv, tillegger motstander holdninger som hindrer vedkommende i å forsvare seg!

Påstander som : "Du evner ikke innse at andre kan ha rett og akseptere det!" gjør det nesten umulig for noen å forsvare seg. Uansett hva man gjør underbygger man en slik påstand! Hva skal slike påstander tjene til? De sakkyndiges selvforsvar? Umuliggjøring av kritiske spørsmål? Tjener det saken at den ene part så fullstendig hindres i å komme til med kritikk? Er ikke

kritikk akseptabelt? Og i tilfelle, hvorfor ikke?

Bygget på motvilje?

Det er vanskelig å forklare denne uviljen eller reservasjonen mot å prøve å forstå også de som tilkjennegir et annet syn og kanskje en kritikk av det rådende syn. Bygger den på at kritikken er usaklig? Bygger den på et motsetningsforhold mellom kritiker og den kritiserte? Bygger det på faglig uenighet, og således to tolkninger av sanne sak? Bygger det på manglende innsikt i erfaringsbasert kunnskap?

Bygger det på motvilje til å innrømme at man faktisk har og kan ta feil? Bygger det på en fortrefelighet og ufeilbarlighet for egne konklusjoner? Kanskje er den en kombinasjon av flere ting som i sum gjør at en del "forståsegpåere" og "fagfolk" I så stor utstrekning ikke synes mottakelig for et divergerende syn.

Ofte skrives rapporter uten at et divergerende syn fremkommer, selv om det finnes i sakspapirene. Hva kommer det av? Uansett begrunnelse, kan det synes som om dette ikke er noe godt utgangspunkt for at objektiv erfaringsbasert kunnskap skal komme frem.

Viktigere å befeste eget syn?

Det blir dessverre for enkelte sakkyndige viktigere å befeste sitt eget syn, enten av prestisje eller noen av de over nevnte begrunnelser. Og felles for alle psykologer av dette slaget er at det til syvende og sist går ut over noen. I noen tilfeller går det ut over barn.

Et slikt eksempel er en sak på Vestlandet der en far etter 8 år mister den daglige omsorgen fordi mor plutselig krever omsorg. Verken de sakkyndige eller noen rettsinstanser kan vise til at far er en dårlig omsorgsperson, men alle viser til at han ikke er enig med de sakkyndige og han dokumenterer hvorfor.

En dokumentasjon de sakkyndige i sine

rapporter skriver at de ikke vil se og som de sakkyndige i frykt for å bli avslørt ikke beskriver for retten. At barna viser klare symptomatiske trekk etter tvangsflyttingen synes ikke uroe de sakkyndige!

Deres påstander vant frem og de har fått bekreftet sin egen narsissistiske virkelighetsoppfatning om at de hadde rett! At dommen bare bygger på deres egen rapport synes ikke være problematisk. De hevder bare at : Se, retten kom til det samme standpunkt!

Blir som å spille bingo!

Derigjennom bidrar både retten og de sakkyndige til et selvforherligende system. De sakkyndige fører retten bevisst bak lyset i ofte ensidige rapporter, mens retten bygger sine dommer på de sakkyndige. Begge kan de avvise kritikk og slipper å ta ansvar.

De sakkyndige ved å si at de bare er rådgivende for retten og retten ved å si at de må stole på spesialkunnskap fra den sakkyndige. Slike og lignende saker synes å dukke opp i stadig stigende tempo i media. Fellesnevneren for disse tilsynelatende justismordene synes å være at det er en sakkyndig innblandet i saken!

Fra enkelte røster inne profesjonene kommer det til syne et syn om at det må bli bedre kontroll av slike sakkyndige rapporter. Det må bli en bedre samstemthet mellom premisser, vurderinger og konklusjoner!

Slik mange sakkyndige rapporter er i dag finnes det ofte ingen sammenheng og den sakkyndige kan legge til grunn de premisser han/hun finner tjenlig og likeledes utelate de premisser som ikke tjener agendaen! Dette blir som å spille bingo! Har du flaks vinner du! Og i et spill er det greit, men når det gjelder menneskers fremtid er det ikke så greit! Mange sakkyndige synes ikke sitt ansvar bevisst!

Feil kan gjentas

Og det er her problematikken kommer inn! Når slik misbruk av kunnskapsmakt fører til tragedier for barn og voksne, da blir det alvorlig. Den sakkyndige kan gå hjem etter sin rapport. De det går ut over må leve med det resten av livet!

Det er på tide at dette ikke lenger blir alvorlig bare for den det går ut over, men også for den sakkyndige! Har man gjort en feil og kommet unna med den kan man lett gjenta den feilen! Rettssystemet har et ansvar for sine dommer, men slik det er i dag må de innhente kunnskap fra de som mener de besitter slik kunnskap. De må til de sakkyndige.

Det er ikke dermed sagt at de retten ikke er uten ansvar. For rettssystemet har beviselig et ansvar for hvem de henter kunnskap fra. Når det så gang på gang kommer eksempler på at mange medlemmer i en profesjon beviselig ikke besitter den kunnskap de påstår de har, ja da er det rettens ansvar å påse at normal kritisk tankegang blir benyttet ovenfor slike sakkyndige.

Allmenn akseptert kunnskap

I flere eksempler er det vist til at foreldre har kunnet dokumentere at det i alle fall kan reises betydelig tvil om de påstander og konklusjoner enkelte sakkyndige kommer til. Allikevel ser det ikke ut til at rettssystemet evner å ta in over seg dette ubrytelige prinsipp at tvilen skal komme tiltalte til gode!

Mange saker der sakkyndige er involvert synes å ha en kompleks karakter, derav bruk av sakkyndige. Det hindrer imidlertid ikke at rettens dommere kan benytte sunt vett og allmenn akseptert kunnskap i sine beslutninger. Når dette i beviselig så mange tilfeller ikke skjer er det alarmerende.

Rettssystemet skal veilede samfunnet på så mange områder og deres beslutninger får konsekvenser for svært mange mennesker. Da blir det vesentlig at det

signal som kommer er av en slik karakter at det av folk flest ikke oppfattes som rettsstridig og på tvers av folks rettsoppfatning. For mange saker i den senere tid, viser dessverre at dette skjer.

Folk ser at det ene justismordet etter det andre avdekkes, mens stillheten fra rettssystemet synes overdøvende! I likhet med da sakkyndiges manglende evner til å se at også andre kan ha rett, synes det fremkomme en holdning fra rettssystemet at de er den eneste bærer av den objektive sannhet!

Nødvendig å korrigere kursen

Om noen er bekymret for at folks rettsoppfatning svekkes, skjer det som en følge av at de avgjørelser som taes strider mot folks rettferdighetssans og holdninger. Dette er igjen et signal til rettssystemet om at de kanskje må korrigere kursen, slik dommer er et signal til samfunnet om at man ønsker en annen kurs!

Når disse syn kommer på kollisjonskurs, må det nødvendigvis i vårt demokrati være rettssystemet som i de fleste tilfeller må innrette seg etter den virkelighet de lever i, og er en del av. Folks rettsoppfatning bygger ikke utelukkende på dommer, den bygger på generasjoners tradisjoner og kulturens preferanser.

Så når samfunnet ønsker at fedre skal ta mer del i barnas hverdag, da blir det et dårlig signal når retten mener barna har det bedre når de brytes opp av årelange, stabile og trygge boforhold hos far og sendes til nye ukjente og ustabile omgivelser uten saklig grunn!

EKSEMPELSAK:

BARNEVERN / MISBRUK AV BARN

Småbarnsforeldre blankt frifunnet for falske anklager om manglende omsorg for egne barn!

- Det var ikke barnevernet som satte i gang dette helvete. Det var en ansatt som jobbet deltid som støttepedagog i en barnehage, sier en representant for familien til sfm.no.

Oslo. Publisert 12.9.2008

Av Jan Hansen, frilansjournalist (NJ)

Den 31. juli 2008, skrev sfm.no om en småbarnsfamilie i Oslo som ble anklaget for manglende omsorg og oppfølging av egne barn. Barnevernet i Oslo kommune ble koplet inn i saken og igangsatte en undersøkelse i henhold til lov om barnevern.

(Illusfoto: Jan Hansen – sfm.no)

Samfunnsmagasinet fikk av barnets foreldre full innsikt i alle dokumentene. De viser samlet at barnevernet i Oslo kommune, og i denne aktuelle saken, har

fulgt alle lover og regler til punkt og prikke. At de som har behandlet saken også har utvist en god porsjon klokskap og sunn fornuft, levnes det heller ikke tvil om.

Ikke barnevernet men barnehagen

I en telefonsamtale med sfm.no, sier en representant for familien følgende:

- Det var ikke barnevernet som satte i gang dette helvete. Det var en ansatt som jobbet deltid som støttepedagog i den aktuelle barnehagen som den yngste datteren til familien går i.

Når støttepedagogen som også var en nyutdannet psykolog, selv ikke forsto hva hennes egentlige arbeidsoppgaver i barnehagen gikk ut på, ja – så må det være fullt tillatt å si ifra. Det var det småbarnsmoren gjorde. Straffen ble en falsk anklage om manglende omsorg og oppfølging av deres fireårige datter. Det ble også framsatt andre insinueringer i "bekymringsmeldingen". Støttepedagogen har nå flydd over alle hauger så vidt oss bekjent, avslutter representanten.

Blankt frifunnet

Barnevernet skriver følgende i sitt vedtak; sitat: "Barnevernet konkluderer, på bakgrunn av opplysninger innhentet i undersøkelsesperioden, at det ikke er grunnlag for å iverksette tiltak etter loven", sitat slutt.

Dette betyr at småbarnsforeldrene er blankt frifunnet for de falske anklagene som støttepedagogen fikk sin kollega til å nedtegne og sende inn. Det heter også i vedtaket fra barnevernet at deres beslutning ikke kan påklages, i det de samtidig henviser til forvaltningslovens § 28, jf § 2b.

Merknad:
Saken er anonymisert etter ønske fra familien. Red.

EKSEMPELSAK JUSTISMORD (DEL AV 5 AV EN SERIE PÅ 10 DELER).

Per Liland saken: Feil mann på feil sted

Av Ole Texmo

Oslo - sfm.no. Publisert 19.01.2007.

Av klassiske justismordsaker har Liland-saken en spesiell plass mye fordi det er skrevet mye om saken og produsert TV-dokumentar som rekonstruerer vesentlige sider av saken. I løpet av det siste året har nok Fritz Moen-sakene oppnådd status som enda mer alvorlige tilfeller da Moen først ble uskyldig dømt for to separate mord og senere frifunnet. En fellesnevner er journalist og etterforsker Tore Sandbergs formidable innsats for å kartlegge sakenes ulike bevistema. Som klassiker betraktet har Liland-saken flere ingredienser med flytting av gjerningstidspunkt og reorganisering av vitnebevis; den årelange kampen for gjenopptakelse hvor imøtegåelse av medisinsk sakkyndige erklæringer var sentrale sammen med påpeking av ensidig etterforskningsperspektiv med hensyn til alternative skyldige.

Øksemordene i Fredrikstad ble oppdaget på formiddagen julaften 1969. De to drepte og Liland var svirebrødre og tilhørte et samfunnssjikt av personer med rusproblemer og tvilsom vandel. Liland hadde mye samkvem med de drepte og ble arrestert kort tid etter at mordene ble oppdaget. På åstedet ble det funnet mange fingeravtrykk som tilhørte Liland. Å mistenke omgangsvennen Liland var for så vidt ikke helt utenkelig, men Liland hadde et alibi for den perioden mordene mest sannsynlig var begått: han satt nemlig i fyllarresten et døgn før juleaften. Å fastslå dødstidspunkt og årsak er en medisinsk oppgave som følger med obduksjon foretatt av presumptivt kompetente fagfolk. Men det er ingen garanti for at relevante

usikkerhetsmomenter blir faglig og forsvarlig kartlagt og administrert.

Visse forhold skulle vise seg å bli avgjørende. De sakkyndig oppnevnte for retten mente mordene kunne vært begått så tidlig som to dager før julaften. Dette passet med politiets Liland-spor som utpekte ham som gjerningsmann for en periode han ikke hadde alibi. For rettsprosessen og bevisumiddelbarheten knyttet til fremstillingen av flere vitner som mente de hadde sett de drepte i live langt ut på lillejulaften (mens Liland altså hadde rettsstatens tryggeste alibi), var det viktig å undergrave muligheten for å skape tvil om de drepte kunne vært i live og observert senere enn antatt. De sakkyndiges erklæringer fra medisinerne Giertsen og Lundevall ble opplagt tillagt stor vekt da Liland ble dømt.

De som hadde observert de drepte på tidspunkt hvor påtalemyndigheten og de sakkyndige mente de drepte allerede var døde, kalles i Liland-litteraturen for "tirsdagsvitnene". Måten deres vitneprov ble administrert på er et eget kapittel. Straffeprosessloven og ideen med muntlige rettsmøter understreker prinsippet om at bl.a. vitner skal forklare seg direkte for den dømmende rett. Dette ble forsøkt undergravd av politi og påtalemyndighet, og av retten. Dermed svekket man inntrykket av at det heftet tvil ved gjerningstidspunkt og de sakkyndiges autoritet i egenskap av posisjon kunne utveksle både fakta og alternative teorier om de drepte og gjerningsmannens bevegelser i forbindelse med drapene.

Lilands sosiale status gjorde ham til et egnet mistankens objekt for politi og opinion. Pressen levnet ham liten sjanse. Siktelse, tiltale og etter hvert straffedom syntes riktig. Men for et norsk-svensk par var saker og ting ikke like opplagt. Den svenske popmusikkmanageren Sten Ekroth var på forlovelsestur med sin tilkommende Vibeke og kom noe tilfeldig til å spille en viktig rolle for den dokumentasjonen som senere dannet grunnlag for begjæring om

gjenopptakelse. Ekroths var nyforelskede og ville dokumentere alt de opplevde. Derfor hadde de med seg båndopptager og satte den på under rettsmøtene. De fulgte saken nøye og oppfattet Liland som uskyldig. På grunnlag av lydopptak ga de ut en bok og foretok ettertidig opptak av intervjuer med mange vitner.

Uten dette materialet hadde neppe Liland hatt noen sjanse. Liland prøvde flere ganger å få sin sak gjenopptatt, men først i 1994 lykkedes han. Sentralt bevisstema var nye rettsmedisinske vurderinger av dødstidspunktet som avvek fra de opprinnelige vurderingene. Da saken først ble vedtatt gjenopptatt av Eidsivating lagmannsrett våren 1994, var mye i realiteten avgjort. Påtalemyndigheten la ned påstand om frifinnelse og høsten 1994 var Liland endelig en fri mann. Han søkte og fikk innvilget oppreining på nærmere 14 millioner kroner, men justisvesenet ved førstestatsadvokat Lasse Quigstad ville trekke ham for samfunnets utgifter til kost og losji. Some people got the nerve. Per Kristian Liland døde i 1996.

I etterkant av gjenopptakelse og frifinnelse ble det oppnevnt et utvalg som skulle granske politi og påtalemyndighetenes behandling, **NOU 1996:15**. Leder var dommeren Hans Flock som hadde administrert Bjugn-saken slik at selv Høyesterett under tvil måtte erklære ham som inhabil da Ulf Hammern etter sin frifinnelse i Bjugn-skandalen søkte om erstatning og oppreisning for uberettiget straffeforfølgelse. Også advokat Janne Kristiansen, nåværende leder av Gjenopptakelseskommisjonen, var medlem av utvalget som i realiteten hvitvasket systemets medvirkning til justismord. Selv om det ble påpekt betydelig svikt med hensyn til ensidig etterforskning mot Liland, beregning av dødstidspunkt, manglende objektiv holdning og utilstrekkelige sakkyndigerklæringer, gis det inntrykk av at mulige systemfeil er rettet opp.

Et interessant moment er graden av påtalemyndighetens egen plikt til å vurdere

å fremme gjenopptakelse på eget initiativ når og hvis det kommer frem nye omstendigheter som stiller spørsmål ved riktigheten av en fellende dom.

Flock-utvalget er her like unnfallende som man kan forvente. Å overlate til juristenes tilfeldige skjønn om "rimelighetsstandarder" er ingen rettsikkerhetsgaranti. Uten utrettelig innsats fra lekfolk hadde Liland aldri blitt frifunnet. Journalist Tore Sandbergs nitidige rekonstruksjoner har senere hjulpet flere personer til gjenopptakelse og frifinnelse. Juristene styrer i regelen hvordan man bestemmer seg for hvilket nivå bevisvurderingen skal legge seg på. Å innrømme og rette opp feil er intet typisk trekk ved offentlig forvaltning og rettsapparat. Prestisje i systemets egne rekker er en klassisk ingrediens i justismordsaker.

Ensidighet i etterforskningen både med hensyn til person og bevisbarhetskrav kan tenkes å ha dekket over et forhold som har vært antydnet og som justisvesenet har hatt opplagte interesser i å tone ned. En nå avdød, men den gang rundt 1970 ikke helt usentral skikkelse i Fredrikstads underverden, ble raskt stemplet ut av saken tiltross for at han både var observert i forbindelse med mordsted og de drepte, og ellers kunne ha motiv. Personen vi for sikkerhets skyld ikke navngir her, heller ikke med kallenavn, var en kjent skikkelse for politiet. Den aktuelle personen stod i et gjensidig avhengighetsforhold til politiet ved at han skal ha fungert som premiært tyster. Hvis denne personen hadde blitt gjenstand for grundigere etterforskning, siktelse og offentlig tiltale, kunne politiets egne tvilsomheter risikert å bli avdekket.

**EKSEMPELSAK:
SAMFERDSEL / ANSVAR**

Hvor heller kurven?

Flere av våre europa-, riks- og stamveier, har svært mange farlige, og i særdeleshet, dårlige doserte kurver. Dette er en av årsakene til at store vogntog ofte velter. Det er ikke bare snakk om uerfarne norske sjåførere, i tillegg til galne cowboyer fra Polen, Latvia og Litauen.

Oslo. Publisert 1.11.2011

Av Jan Hansen, frilansjournalist (NJ). (Arrangert arkivfoto: IMR)

Det er langt mellom Bergen og Oslo, mellom Stavanger og Oslo, mellom Bergen og Trondheim, mellom Trondheim og Tromsø. Det er enda lengre mellom Svinsund og Kirkenes.

Dårlige doserte og farlige kurver

Flere av våre europa-, riks- og stamveier, har svært mange farlige, og i særdeleshet, dårlige doserte kurver. Dette er en av årsakene til at store vogntog ofte velter. Det er ikke *bare* snakk om uerfarne norsk sjåførere, i tillegg til galne cowboyer fra Polen, Latvia og Litauen.

Selv på E6, E8, E16, E18, E39, E134 m. fl, kan du treffe på strekninger, og med kurver som er direkte farlige: Grunnet feil dosering. Det er vel ikke meningen at man, selv med en personbil, skal henge i bilbeltet når man kjører gjennom en kurve med fartsgrense på 80 km/t.

Heller i feil retning

Det bør selvsagt være udiskutabelt at alle kjørende (trafikkanter), og uansett størrelse på kjøretøy eller type framkommiddel, selvsagt har en plikt til å avpasse farten etter forholdene. Det er jo en gylden regel for økt sikkerhet, for enhver, og som måtte befinne seg på veien.

Dog må det være tillatt å stille spørsmål til Statens Vegvesen, om hvorfor de ofte skilte med 80 km/t fartsgrenser, og gjennom kurver som er sterkt feildoserte. Når kurven går til høyre, så skal selvsagt veibanen også helle i samme retning – ikke i den motsatte.

Mange av våre europa-, riks- og stamveier, er heller ikke bygget for å tåle den enorme trafikkøkningen av kjøretøy i 50 tonns klassen. Og mange av broene på våre riks- og hovedveier, er faktisk så smale at selv ikke en trailer og en personbil kan passere hverandre.

Et offentlig ansvar

Statens Vegvesen har ansvar for å bygge ut, og vedlikeholde det norske riks- og stamveinettet. Det er å håpe at det nå settes inn økte bevilgninger, og slik at Norge også kan framstå som et land hvor det er trygt å kjøre bil. Det kan Norge ikke skilte med alle steder – i dag.

EKSEMPLER PÅ MENINGER BASERT PÅ FRIE YTRINGER

Vanskelig tilnærming?

Publisert 25.10.2011

Spørsmålet bør oppta mange. Og jeg viser til Kjell Werner – politisk redaktør i Avisenes Nyhetsbyrå og hans artikkel ”Borgerlig tilnærming”. (Halden Arbeiderblad, 20.10.11.)

NEVNTE artikkel hadde følgende innledning:
Borgerlig kaos er i ferd med å kunne bli historie. Det skjer nemlig en forsiktig tilnærming mellom Høyre, Frp, KrF og Venstre.

DERETTER gjentok redaktøren en del uttalelser fra noen av dagens politikere. Men uttalelsene ga slett ikke grunnlag for en tilnærming – etter min mening. Tvert imot. For etter det som i årevis har foregått, skal det atskillig mer til for å rette opp inntrykket. Vakre talemåter er slett ikke nok. Heller ikke mer pjatt og papir.

HER i byen kom det for noen år siden ut en avis, der en del fakta ble gitt spalteplass. I Tistaposten, 30.juli 1980, kunne man lese følgende (som er minst like aktuelt i dagens situasjon): **En ting bør dog alle disse politikere ha ganske klart for seg: Jo lenger de venter med ryddesjauen – jo lenger den utsettes – desto mer skitt er man tilslutt nødt til å lempe ut. Når man lar Stortinget gå på talle – som en annen saueflokk – blir bare tallen høyere og høyere for hvert år som går, inntil taket nås, og flokken kveler seg selv. Revolusjonen spiser som kjent sine egne.**

SITATET over var avslutningen på en artikkel, skrevet av advokat Kr. Almås. Han hadde særdeles god oversikt over hva norske borgere i lang tid var blitt utsatt for, fikk spalteplass for disse sannheter og dermed belyst hvilket politisk SYSTEM vi alle allerede den gang var manipulert inn i. ARBEIDERPARTIET må således dele skylden for komplottet med også andre.

Thorbjørn Andersen
Halden

- Dere i sfm.no er virkelig tøff!

Publisert 27.8.2011

En pensjonert marineoffiser tipset meg om nettavisen sfm.no. Det jeg så langt har fått lese hos dere i en alder av 75 år, trodde jeg ikke var mulig å få lese i noen norske medier. Ikke fordi at jeg misliker det jeg leser hos dere, men fordi artiklene og meningene som får komme til uttrykk er så mye annerledes enn dem man ellers leser i norske medier.

Dere i sfm.no er virkelig tøffe journalister, og dere har en redaktør som også har fått to diplomer for sitt flotte arbeid. Dette står det virkelig meget stor respekt av. Jeg ser at dere heller ikke får støtte fra andre enn private givere. Jeg lover å bli en av dem som støtter sfm.no.

For dette magasinet har virkelig livets rett. Dere forsvarer presse- og ytringsfriheten og den frie pressen. Så lenge leve Samfunnsmagasinet.

Sverre Andersen

**Passet noe av det vi her
har presentert for deg?**

**Da kan du bli en av våre
støtteabonnenter eller
helt enkelt bare en supporter.**

**Støtteabonnenter setter inn kr. 300,00
på følgende giro: 2711.21.61975**

**Supportere, store eller små,
kan benytte samme gironummer.**

**Velkommen og hjertelig takk
for all støtten.
Vennlig hilsen sfm.no.**

Kjære leser.

Tusen takk for at du vil støtte Samfunnsmagasinet. Samtidig støtter du en fri og parti-uavhengig presse.

Et årlig støtteabonnement koster kr. 300,00 og gjelder fra 1.1 til 31.12. Dersom det tegnes etter 1.9, så gjelder det ut det påfølgende året.

Du er også hjertelig velkommen til å gi oss en gave, stor eller liten. Vår drift er helt avhengig av private givere, støtteabonnenter og/eller annonsører.

I desember vil vi trekke en fin premie blant alle dem som har støttet driften av sfm.no i det inneværende året.

Vi takker hjertelig for all hjelp vi kan få.

Med vennlig hilsen
 Samfunnsmagasinet

Jan Hansen
 Ansv. redaktør.

Kvittering

Innbetalt til konto	Beløp	Betalerens kontonummer	Blankettnummer
2711.21.61975			6083764196

Betalingsinformasjon

() Gave () Støtteabonnement 1 år
 Vennligst sett kryss for aktuell betaling

GIRO

Betalings-
frist

Underskrift ved girering

Betalt av

Betalt til

Samfunnsmagasinet
Postboks 1118
1787 Berg i Østfold

Belast
konto

Kvittering
tilbake

Kundeidentifikasjon (KID)

Kroner

Øre

Til konto

Blankettnummer

H

< > **2711.21.61975** <6083764196>